

Uvodnik

Amar Imamović

Allame Sejjid Muhammed Husejn Hasani Tabrizi Tabatabai (Tabriz, 1902. – Kom, 1981), poznatiji samo kao Allame Tabatabai, nesumnjivo je učenjak čiji je naučni i duhovni život ostavio dubok trag najprije na islamski, a zatim i na neislamski svijet. Dovoljno je pogledati ko su bili njegovi učenici i shvatiti veličinu tog skromnog čovjeka, koji je bio otjelovljenje stida, a iza čijeg su se mirnog lica talasali oceani produhovljenih misli. Ovih nekoliko radova predstavljenih u ovom broju *Žive baštine* samo su nekolike kapljice tog okeana.

Uspomene na ovog velikog arifa i mufesira još su žive u vjerskim centrima u kojima je izrastao i predavao, a kroz kazivanje njegovih učenika. Jedno od takvih sjećanja je i moje, a vezuje se za kazivanje profesora Dinanija, Tabatabaijeva učenika i saputnika u nekim aktivnostima kakve su razgovori Allame Tabatabaija i Henryja Corbina čiji rezultat su Corbinove knjige koje su islamsku duhovnost na Zapadu predstavile na zavidnoj akademskoj razini. Dinani kazuje da kad je 1945. godine Allame Tabatabai doselio u Kom i počeo predavati klasična filozofska djela, jasno se mogla uočiti njegova postidjenost tokom izlaganja koja je dolazila od njegove skrušenosti. Tokom predavanja, kazuje Dinani, on nikad ne bi gledao u lica svojih učenika. Isto iskustvo glede Tabatabaijeve poniznosti dijele i drugi studenti. Na tako očišćeno srce i dušu mogli su isijavati božanski zraci, što su brojni Tabatabaijevi suvremenici posvjedočili.

Časopis otvaramo izborom iz knjige *Blistajuće sunce* koju je Allame Tehrani posvetio svom učitelju Tabatabaiju u nastojanju da ostavi spomen na ovog arifa koji je dosegnuo vrhunce duhovnosti.

Tri naredna teksta su autorski radovi Feizieh Shamsi Nasab o Allame Tabatabaiju tokom njezina doktorskog studija na Fakultetu islamskih nauka u Sarajevu na Katedri za tefsir. Dva od tri rada bave se pitanjem Tabatabaijeva tefsira, dok je treći rad kratak prikaz njegova života i djela te daje uvid u njegove najistaknutije učenike.

Za ovaj broj *Žive baštine* priredili smo prijevod Tabatabaijeve “Poslanice o tevhidu”, jedne od četiri poslanice iz zbirke njegovih kratkih poslanica, a u namjeri da predstavimo njegovu racionalnu misao koja se bavi najvažnijim pitanjima vjere. Prijevod ostalih poslanica ostavljamo za neku drugu priliku.

U nastavku časopisa donosimo obraćanje Hasanzade Amolija (rođen 1928, a preminuo 25. oktobra ove godine, u vrijeme kad smo pripremali štampanje 24. broja *Žive baštine*), Tabatabaijeva učenika, a povodom osme godišnjice preseljenja Allame Tabatabaija na bolji svijet.

Nakon Suhrawardijeve *Poslanice o jeziku mrava* u prošlom broju, za ovaj broj Hamza Halitović priredio je još jedno po obimu malo, ali po važnosti veliko djelo koje nosi naslov *Krik Simurga*. Ova poslanica posebna je po tome što je ona djelo koje od početka do kraja govori jedino o duhovnom putu i uzdizanju.

Orhan Jašić i Bajram Dizdarević potpisuju tekst “Razumijevanje pojma *din* u teološkom učenju imama Ebu Hanife” konsultirajući u svom radu klasična akademska djela, a spomenuti pojam i njegovu kontekstualnu upotrebu u djelima imama Ebu Hanife motre u svjetlu teoloških i religioških studija.

Ovaj broj časopisa zaključujemo tekstem “Recepcija posebnih i rijetkih oblika komunikacije” autorice Senelle Krehić-Fočak. U radu se razmatra komunikacija evlijanskih ličnosti. Sa aspekta komunikologije, pokušalo se odgovoriti na pitanje gdje leže specifičnosti u odnosu na uobičajenu intrapersonalnu, interpersonalnu i grupnu komunikaciju. Sufizam, promatran kao sistem osebnih komunikacijskih oblika, otkriva slojeve nestandardne i specifične komunikacije na polju izvanracionalne komponente komunikacije i/ili neracionalnog sloja prepoznavanja komunikacije.